

[Knud Lind]

re af at blive meldt ind i Det Danske Spejderkorps. En ung kriminel fra Vesterbro, hærværksmand, indbrudstyv eller lignende, ville blive fuldstændig til grin, hvis hans kammerater opdagede, at han havde indgået en såkaldt social kontrakt om at blive ulveunge eller spejder. Og det er jo det, der ligger i det her.

Det, der er mest galt med denne redegørelse, er, at man ikke tør kalde tingene ved rette navn. Det, at forældrene har en helt naturlig pligt til at opdrage deres børn således, at de er klar over, hvad der er dit og mit, bliver i denne redegørelse oversat til sådan noget diffust noget, som lyder nogenlunde således: Betydningen af den kriminalpræventive indsats, der sker i familien, kan ikke overvurderes. Så langt er vi nået i behandlersamfundet, at man er holdt op med at kalde tingene ved rette navn. Politikerne tør ikke sige det ligeud, som det er: Forældrene har ikke tid, de skal tjene penge til skattevæsenet.

I 1986 blev der iværksat 3.953 anbringelser uden for hjemmet af børn og unge. Der står jo ikke noget som helst om, at de 3.953 anbringelser skete på grund af kriminalitet, men det må man vel gå ud fra at en del af dem var.

Man kan også sige det på en anden måde: Enten evner forældrene det ikke, eller også vil de ikke opfylde deres naturlige forældrepligt. Det skal man fortælle dem og ikke fortsætte med denne blødsødne behandlerpædagogiske stil. Forældreansvaret glider mere og mere i baggrunden.

I mangel af bedre vil jeg foreslå, at man f.eks. indførte en forældrestrafferegel, som betød, at første gang deres poder, som i øvrigt ikke kunne straffes på anden måde, lavede indbrud, tyveri, brugstyveri eller hærværk, så fik forældrene en bøde, fordi de ikke havde opfyldt deres opdragelsespligt.

Uden at jeg på nogen måde skal generalisere, vil jeg dog alligevel tillade mig at fremkomme med nogle tanker, der faldt mig ind, da jeg så denne såkaldte redegørelse: Hvis en hund strejfer rundt og den f.eks. bider nogen, så får hundeejeren en bøde. Hvis en 13-14-årig strejfer rundt og laver hærværk, tyveri eller andet, så er det synd for forældrene, og det er et socialt tilfælde, og alle mulige skal blande sig ind i det.

Samfundet er i dag gennemsyret af manglende ansvarsfølelse hos mange forældre. Man går nærmest ud fra som givet, at skolen, ungdoms-

klubben osv. nok skal lære dem alle de ting om, hvad der er dit og mit. Man vil hellere sidde foran flimmerkassen, og så læsser man problemerne over på det offentlige, på skolen osv., og når lille Peter laver indbrud, tyveri og stjæler biler, så undskylder man sig med, at han er kommet i dårligt selskab. Nu kan de jo ikke alle sammen komme i dårligt selskab; en eller anden må have startet det dårlige selskab.

Jeg hørte i radioen engang en mor beklage sig over, at hendes søn var idømt en stor bøde og erstatning, fordi han havde overmalet statens ejendom, i dette tilfælde DSB's, med såkaldt graffiti. Det var helt urimeligt, blot fordi hendes lille søn havde været ude at more sig lidt et par aftener. Det er den holdning, der går igen, og så længe den holdning findes hos forældrene, kan man sætte alle pædagoger og politifolk og kriminalforsorg osv. sammen og skrive sociale kontrakter om spejdertrop osv., og det hjælper ikke en pind. Det er krævementaliteten og den manglende forældreansvarlighed, der er hovedårsagerne til ungdomskriminaliteten, fordi pædagogerne og det offentlige har overtaget forældreansvaret. Da jeg hørte det her, var jeg blevet meget tvivlende over for, om den unge havde indgået en social kontrakt om at blive spejder. Jeg tror bestemt ikke, det vil hjælpe noget.

(Kort bemærkning).

Inger Stilling Pedersen (KRF):

Jeg er enig med Fremskridtspartiet i, at den manglende familiepolitik er grund til meget.

Man sidder og får en fornemmelse af, at det var jo egentlig meget nemt, hvis man ligesom med hundene havde pligt til at føre børn og unge i snor, sådan at man altid kunne vide, hvor de var.

Jeg synes, at Fremskridtspartiet ligesom skærer alle forældre over én kam. Det kunne jo ske for hr. Knud Linds egen familie, for enhver af os, selv om vi synes, at vi har gjort meget. Der sidder mange fortvivlede forældre og spørger: Hvad har jeg gjort forkert? Måske er der 2-3 søskende, man har forsøgt at opdrage ens, hvad har man gjort forkert? Der er selvfølgelig nogle forældre, der svigter, det er klart, men man skal passe på ikke at skære alle forældre over én kam.

Det er meget vigtigt at sige, at det er umådelig svært, fordi vort samfund på mange måder